

hans Foredrag, hvorledes Medicinens Billighed skulde sikres. Den eneste Maade, hvorpaa den kan sikres, er gennem Medicinaltakster. Tager De nu den norske Kommissions Betænkning for Dem, ville De se, at de Lande, hvor man har en lav Medicinaltakst, ere de, hvor man har reelle Privilegier, og ikke de, hvor der er fri Apotekernæring; for de sidstes Vedkommende har man kun ganske undtagelsesvis Medicinaltakster, i to Lande, nemlig i nogle Kantoner i Svejtz og nogle enkelte Provinser i Italien paa Grund af Reminiscenser fra tidligere Tid, men man anser sig ikke for forpligtet til at følge dem. Hvor man har fri Næring, kan man lige saa lidt have Medicinaltakst som f. Eks. Bagertakst. Erfaringen viser derfor, at hvor der er fri Apotekernæring, faar man den dyreste Medicin. Man kan læse i Kommissionsbetænkningen Side 27, at der er 4 Lande, hvor Medicinen er særlig dyr, Italien, Frankrig, England og Nordamerika. Hvad Medicinen koster i andre Lande er undersøgt ved at man til dem har sendt Recepter, som ere sendte tilbage med Oplysning om Prisen. Det viser sig da, at hvad der i Danmark koster 1 Kr., koster i Italien 2 Kr. 42 Øre, i Frankrig 2 Kr. 47 Øre, i England 2 Kr. 59 Øre og i Amerika 3 Kr. 50 Øre. Saaledes stiller det sig med den billige Medicin, man har i disse og andre Lande, hvor man har fri Apotekernæring. — Saa hedder det endvidere i Udvalgsbetænkningen, „at den stadig stigende Kapital, som bindes i reelle Apotekerprivilegier, maa forrentes og bæres af Medicinaltaksten, og at denne Takst altsaa kunde være endnu lavere, hvis de reelle Privilegier ikke fandtes“. Men Medicinaltaksten har aldeles intet at gøre med de reelle Privilegiers Eksistens. Den Takst, som de personlige Privilegier kunne bære, kunne de reelle naturligvis ogsaa bære, idet de Apoteker, hvortil disse ere knyttede, i Reglen ere meget større. Nej, vi maa have en Medicinaltakst af en vis Størrelse netop af Hensyn til de mindre Apoteker. Medicinaltaksten maa være saa høj, at den Mand, der nær et mindre Apotek, hvis Størrelse er beregnet paa en passende Kundekreds, kan have tilstrækkeligt Underhold for sig og sin Familie. Forholdet er her ganske det samme som

ved enhver anden Næringsvej. Man har Næringsveje, hvor der er meget stor Konkurrence, og hvor Producenterne og de handlende maa nøjes med en meget lille Avance; de smaa næringsdrivende i disse Næringsveje have ofte ondt ved at komme igennem, medens andre, der have en stor Forretning, kunne samle meget store Kapitaler. Det kan ikke undgaas, men vil findes til alle Tider og paa alle Omraader. Vil man sætte Medicinaltaksten lavere end her, saa bliver en af Følgerne, at det vil blive vanskeligt at faa Medicin paa Steder, hvor der er en spredt Befolkning, eller en Befolkning, som ikke bruger mange Apotekervarer.

Jeg skal endnu, inden jeg drager min Konklusion, gøre nogle Bemærkninger i Anledning af noget, der blev anført af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (C. Rasmussen), fordi det er af den Slags Ting, der stundom gøre et vist Indtryk, skønt det jo er saa, at naar man beviser for meget, beviser man intet. Det ærede Medlem oplyste af Meddelelser fra Kommunehospitalet, at Medicinen der kun kostede $\frac{1}{3}$ af, hvad den koster paa Apoteket efter Recept. Hvis det skulde bevise noget, saa blev Konsekvensen, man kom til, at alle Apotekere i Gennemsnit havde som Nettoindtægt $\frac{2}{3}$ af Bruttoindtægten, noget, der naturligvis ikke er Tilfældet. Det nævnte Eksempel siger imidlertid intet. Det oplyser kun, hvad der er givet ud for de paagældende Ting, men det oplyser intet om Apotekernes Udgifter til Lokale, som løbe meget op, eller om Udgiften til Forrentning af Driftskapital, Varelager, Inventarium, udestaaende Fordringer m. m., hvilket alt er meget store Poster, hvis Renter maa medregnes til Apotekerens Udgifter. Det maa ogsaa erindres, at en stor Del af de Apotekervarer, der bruges, anskaffes i Haandkøb, f. Eks. amerikansk Olie. Kommunehospitalet køber vistnok den Vare i Pottevis eller maaske Ankervis, men skal man købe den efter Recept for hver enkelt Patient, bliver det naturligvis dyrt. Hertil kommer endelig, at Apotekeren forud for Hospitalet skal tjene til eget og Familiens Underhold. Derfor kunne vi ganske rolig lade den Slags Argumenter ligge. Angaaende Apo-